

משפט

או משפט ארוך הנע בקצב מסוים במורד הדרך כשפניו מועדות אל תחתיתו – אם לא תחתיתו של עמוד זה הרי זו של עמוד אחד – שם יוכל לנוח, או לעצור לרגע כדי לחשוב על השאלות שמעורר עצם קיומו (הארעי), שיבוא לקצו עם הפיכת הדרך, או עם הישמטות המשפט מן התודעה המחזיקה אותו במעין חיבוק, לא בהכרח לזהט, אך דומה יותר, אולי, לחיבוק שזוכה לו (או נאלצת לסבול) אישה שזה עתה הקיצה משנתה והיא בדרכה לשירותים בבוקר לחפוף שיער, ואז נתקל בה בעלה, שהשתהה ליד שולחן ארוחת הבוקר בקריאת העיתון, ולא ראה אותה יוצאת מחדר-השינה, אבל משנתקל בה, או היא בו, פורש את ידיו לחבק אותה חיבוק קליל, חולף, שהרי הוא יודע שאם יחבק אותה באמת כה השכם בבוקר, לפני שניערה כראוי את החלומות מתוך ראשה ולבשה את בגדיה, היא לא תיענה, ואולי אף תתרגז במידת-מה, ותאמר משהו מעליב, כך שהבעל אינו משקיע בחיבוק הזה את כל העוצמה הגופנית או הרגשית שהוא מסוגל לה, כיוון שאינו רוצה לבזבז שום דבר – בתחושה מעין זו, אם כן, המשפט חולף בתודעה פחות או יותר, ויש דרך נוספת לתיאור המצב, דהיינו לומר שהמשפט מזדחל לו בתודעה כמו משהו שמישהו אומר לך בזמן שאתה מאזין בדריכות לאיזו תחנת אף-אם, משמיעים שם איזו להקת רוק, עם הסאונד המסעיר שלה, וכך, כשתשומת לבך, או חלק הארי שלה, כבר נתון לרדיו, אין תודעתך פנויה לקלוט את הדברים שנאמרו, בייחוד בהתחשב בעובדה שקרוב לוודאי לא מזמן התווכחת עם אותו אדם, אומר הדברים שנאמרו, על עוצמתו הגבוהה מדי של הרדיו, או משהו מעין זה, וגישתך שלך לדברים שנאמרו היא שבעצם היית מעדיף לא לשמוע אותם, אבל אם נגזר עליך לשמוע אותם, אתה רוצה לקצר ככל האפשר את זמן ההקשבה שלך, ושיהיה במהלך הפרסומות, כיוון שמיידי לאחר הפרסומות עומדים להשמיע שיר רוק חדש של הלהקה האהובה עליך, רצועה שעולה לאוויר בהשמעת בכורה, ואתה רוצה לשמוע אותה ולהגיב עליה תגובה רעננה,

תגובה התואמת את הרגשתך באותו רגע, או את ההרגשה שהיית עשוי להרגיש, אילו התאזן (ארעית) האיום שבהתנסות חדשה על-ידי הבטחה להטבות עתידיות, או מה שהמוח מבין ככאלה, בעודו זוכר שלאמיתו של דבר הללו לעתים קרובות מחופשות למפלות (לא שמפלות כאלה אינן לפעמים מועילות לחישול האופי, כיוון שהן מלמדות אותך שלא בעזרת ההצלחה בלבד מתגברים על החיים, אלא שגם הכשלונות תורמים לאותו חיספוס של האישיות, שביוצרו משטח לא-חלק להציבו כנגד זה של החיים, מאפשר לך להשאיר עקבות או כתמים קלושים על פני ההיסטוריה האנושית – את חותמך) ואחרי ככלות הכול ברדיפת הטבות יש תמיד שמץ של רהב גס, כאילו ביקשת לעטר את מיצחק בעלי דפנה, או לענוד את אותות ההצטיינות שלך לפיקניק, אפילו שבהזמנה לא נאמר על כך דבר, ואף שהאָגו תמיד רעב (כך מספרים לנו) כדאי לזכור שהצלחה מתמשכת היא חסרת משמעות כמעט כמו אי-הצלחה מתמשכת, העלולה להפיל אותך למישכב, ושמוטב להותיר אי-אלו פירוורים לאחריך, לא לגרוף את הכול אל תוך ארנק החרוזים הקטן של נשמתך, אלא לאפשר גם לאחרים חלק מן ההנאה, ואם תחלוק כך עם זולתך תגלה שהעננים מחייכים אליך, והדוור מביא לך מכתבים, ויש אופניים להשכרה כשאתה רוצה לשכור אופניים, ועוד אותות רבים, הגם שמסויגים ומוגבלים, להערכתה (הארעית) של הקהילה כלפייך, או לפחות לנכונותה להשיאך להאמין (באופן ארעי) שלדעתה אינך לוקה בהעדר מעלות תרומיות במידה שהשיאה אותך לחשוב קודם לכן, על פי התעלמותה המזלזלת מהשגייך, כפי שניתן לנסח זאת, או מכל מקום סירובה המתמיד להכיר באנושיותך הבסיסית והחרם הסודי שלה על תוכנית שרידתך בחיים, חרם שהוכרז בישיבת הנהלה של הדרגים הקובעים, אשר, כידוע לכול, מיישמים תוכניות של שכר ועונש, בחדרי חדרים, הגורמות לשינויים קלים בסטטוס קוו, מאחורי גבך, בנקודות שונות לאורך הפריפריה של חיי הקהילה, וכן מפעלים אחרים ברוח דומה למדי, כגון הפקת סרטים שמחציתם השנייה בגדר מיסתורין מקודשים, ונערות ונשים אינן מורשות לצפות בה, או כתיבת רומנים שפרק הסיום שלהם הוא שקית פלסטיק מלאה מים, שמותר לך לגעת בהם אך לא לשתותם: באופן זה, או באופנים אלה, חיי המחותרת של הציבור מוחמצים, או נמנעים, או נהפכים למשהו אחר שכלל לא עלה על דעת המתכננים, אשר, בשובם מן הסמינר האחרון בניהול משברים ובהישאלם מה למדו,

משיבים שלמדו איך להרים ידיים; ובינתיים במשפט, הגם שאינו אדיש לשיקולים הללו, מקננת תודעה ממארת משלו, המשכנעת אותו לצאת בעקבות מזלו, ולנוע בכל המהירות הסבירה ממקום למקום, בלי לאבד בדרך אף אחד מן ה"טרמפיסטים" שאסף בעצם הימצאו שם, על הדרך, ובפנותו לכאן ולכאן, לראות מה זה שם, תחת העץ המוזר למראה, או שם, משתקף בחבית הגשם של הדימיון, אף כי נכון שבבחרותנו לומדנו להעדיף משפטים קצרים והולמים (אבל למה הוא התכוון? לא להלומי יין, למשל? נדמה לי שכנראה רצה לומר משפטים קצרים והולמים, כלומר מכים בכך, ואם רק אפשר מציפים לך את המוח בדם, וכששאלתי על המלה נתקלתי ב-hielo בספרדית, שפירושה 'קרר', בדיוק מה שאני מאחל למשפט שלי, להוריד לו את החום!), הרי שעכשיו בגרנו די לעמוד בהלם התפיסה שהרבה ממה שלימדונו בצעירותנו היה שגוי, או לא הובן כהלכה על-ידי המלמדים, או שאולי הוטא מעט, כשההטיה נובעת מצרכיהם האישיים של המורים, אשר בהיותם יצורי אנוש נטו להכניס לעבודתם משהו מדם ליבם, ולעתים הוא לא היה מן האיכות המשובחת ביותר, דם הלב הזה, ואפילו היו סבורים שהם מעבירים את ה"ידע" הזה, על פי הנחיות מועצת החינוך, הרי יכלו להבחין בכך שמשפטיהם חסרים את עוצמתם של כלי הנשק החדשים המשכיבים את כל מי שהם פוגעים בו (אולם נכון שכלי נשק אלה לא היו אז בדינו) ויכלו להביא בחשבון את המפוקפקות הבסיסית של הפרויקט שלהם (אבל כל הפרויקטים הנבונים כבר נחטפו, כגון הירח והכוכבים), מה שהותיר אותנו, במקרה הטוב ביותר, כשכל מה שיש לנו לעשות הוא למשל לנהל מלחמות התשה נגד נשותינו, שכעת כבר התעוררו לגמרי, והשתחלו לחצאיות פעמון מפוספסות, והעלו סוודרים על גיוויהן, וסירבו בתוקף ללבוש חזיות על גיוויהן, תוך שהן מקפידות להסביר את המשמעות הפוליטית של סירובן לכל המוכן להקשיב, או להביט, אבל לא לגעת, כיוון שזה לא שייך לעניין, לדבריהן; מה שמותיר אותנו כשכל מה שיש לנו לעשות הוא למשל להשיט יריעות של רדיד אלומיניום בחלל החדר, בניסיון לבדוק כמה מהן אנו יכולים להחזיק באוויר בעת ובעונה אחת, פעילות שלפחות מעניקה לנו תחושת שותפות, כאילו היינו הבודהא, המתבונן בתעלומת חיוכך האומר דרשני, ואני חושב שזה מה שאעשה כעת, כל עוד יש די אור, אם תואילי לשבת שם, בכורסה הכי טובה, ותסירי את כל בגדייך, ותכניסי את רגלייך למחמם הבהונות החשמלי הזה (המונע

דלקת-ריאות) ותלבשי את חלוק-בית-החולים-הלבן-הסינתטי הזה לכסות את מערומיך – ואם רק תעשי את כל זה, נהיה מוכנים להתחיל! אחרי שארץ ידיים, כי כמות עצומה של נשורת אורגנית נצברת מעצם ההתהלכות באוויר הפתוח, וניד ראש למכרים, ושיחה עם ידידים, במסלול הרגיל (ושימותו האויבים! דרך אגב) – אבל אני נלחץ קצת, רק בעניין רחיצת הידיים, כי אני לא מוצא את הסבון, שמישהו השתמש בו ולא החזיר אותו לצלוחית הסבון, דבר מעצבן ביותר לכל הדעות, כשיש לך מטופלת יפהייה שיושבת בחדר הבדיקות, עירומה מתחת לחלוק, ובוחנת את שומותיה בראי בעיניה החומות הענקיות העוקבות אחר כל תנועה שלך (כשאנין מתבוננות בשומות ומצפות, כמו בסרט טבע של דיסני, שיישלו מאליהן) וראשה החום הענקי תוהה מה אתה עומד לעולל לה, כשהמקומות המחוררים בראשה מניחים לשאלה לדלוף החוצה, בעוד המטפל מחליט לרחוץ ידיים במים רגילים, ושיילך הסבון לעזאזל! ועושה זאת, ואז מחפש מגבת, אבל שירות המגבות אסף את כל המגבות, ואין מגבות, לכן הוא מנגב את ידיו במכנסיו, מאחור (כדי להימנע מכתמים חשודים בחזית) וחושב: מה היא בטח חושבת עלי? ו: כל זה מאוד לא-מקצועי ועושה רושם חפץ! ומנסה לדמיין את הקטע המביך מנקודת המבט שלה, אם יש לה כזו (אבל איך זה ייתכן? הרי היא לא נמצאת בשירותים) ואז חדל, שהרי בסופו של דבר נקודת המבט שלו עצמו היא זו שחשובה לו ולא זו שלה, ובהכרה נחרצת זו, ובצעד קל ובוטח, כפי שהיית מצפה לפגוש ביצירות בולוור-ליטון, הוא נכנס לחלל שהיא מיפה כל-כך בנוכחותה, אוחז בידה ותולש מעליה את חלוק בית החולים הלבן המעומלן (אבל לא, לא נוכל להרשות סוג כזה של דרעק פורנוגרפי במשפט ההדור והמהוגן הזה, שעוד יגיע כנראה לספריית הקונגרס) (זה היה רק משהו שהתרחש בתוך תודעתו כשהביט בה, והיות שידוע כי כל תודעה היא תודעה של משהו, הרי שהיא אינה לגמרי חפה מאחריות) ובכן, הוא אוחז בידה וצונח אל תהום המחית הלבנה המדהימה שלה, לא, התכוונתי לומר שהוא שואל אותה כמה זמן עבר מאז ביקורה האחרון והיא אומרת שבועיים, והוא מצטמרר ואומר לה שבמצבה (היא אשת-צבא פופולרית ביותר, וגייסותיה מנצחים בכל קרב על-ידי העמדת פנים שהם יערות, כשכוחות האויב מגלים ברגע האחרון שלעצים שתחתם אכלו צהריים יש עיניים וחרבות) (מה שמזכיר לי את המופע של רוקר-הונדן מ-1845, שנקרא 'עץ התפוזים המופלא', שבו שאל

רובר-הודן מטפחת מאשה, מולל אותה בידיו והעביר אותה דרך מרכזה של ביצה, לאחר מכן העביר את הביצה דרך מרכזו של לימון, לאחר מכן העביר את הלימון דרך מרכזו של תפוז, לאחר מכן העביר את התפוז בין ידיו, הקטין אותו עוד ועוד עד שנותרה ממנו רק אבקה, ואז ביקש שיביאו לו עץ תפוזים קטן בעציץ, שעליו פיזר את האבקה, מה שגרם לעץ להוציא ניצנים, הניצנים הפכו לתפוזים, התפוזים הפכו לפרפרים, והפרפרים הפכו לעלמות יפהפיות, שנישאו לאנשים מהקהל), מצב מזיק כל-כך למגע חברתי בזמן אמיתי מכל סוג שהוא, מומלץ לה ביותר לוותר, ולהניח את כלי נישקה, והוא ינוח ביניהם, וביחד הם ירשו לעצמם קצת חיכוכים ודיגדוגים, כשכל לבושה רק מדליון המיסטר-כריסטופר שלה על שרשרת הכסף שלו, והוא (שכן זה המירווח הניתן לבעלי מקצועות חופשיים) ידאג בכל הנוגע למשפט, לנימים הדקות של מתח דרמטי, שהושמטו, לשאלה אם עלינו לרשום ארועים טבעיים בשמיים (ציפורים, מכות ברק), ולאפשרות של הפיכה מדינית בתוך המשפט, שבעקבותיה יהיה הפועל הראשי בו – אלא שברגע זה פורץ שליח אל תוך המשפט, מדמם מכובע קוצים שלראשו, וזועק: "אין לך מושג מה אתה עושה! הפסק לעשות את המשפט הזה והתחל לעשות קוקטיילים בנוסח מוזהולי-נאג'י, כי להם אנו זקוקים באמת, בחזיתות ההתנהגות המגונה!" ואז הוא נופל ארצה, דלת נפערת בריצפה מתחתיו והוא נופל דרכה לתוך בור לח שם ממתין לו לווייתן-קרן כחול, קרנו זקורה (אבל ייתכן שמשקל השליח, בנפילתו מגובה כזה, ישבור את הקרן) – וכך, לאחר שיקול דעת קפדני, לאורם הנעים של הקרדומות הפולחניים, במירוץ המיכשולים המטורף של חולי המידע, אנחנו מוכרחים להחליט אם להמשיך, או לחזור, ואם לחזור נהנים מן הפאתוס שבחיסול, ואם להמשיך קוראים פרסומת ארוטית שמתחילה במלים 'איך להפוך את פיך למבער של ריגושים' (אך כלום לא יהיה בכך להטיל עומס יתר על התכשירים לשטיפת הפה?), לנסות, במהלך ההפסקה, בעוד פיותינו הצרובים נמשחים בשומן, לדמיין משפט מוצלח יותר, ראוי יותר, משמעותי יותר, בדומה לאלו שבהצהרת העצמאות, או דו"ח פעולות בנקאי המראה שיש לך שבעת-אלפים קרונות יותר ממה שחשבת שיש לך – אמירה המסכמת את תביעותיך הבלתי-סבירות מן החיים, ואף שואלת את השאלה, אם הנך מסוגל לדמיין תביעות כאלה, מדוע אין הן מתמלאות דרך שיגרה, טיפש גדול? אלא שכמובן לא זו הקושיה שיצא משפט נגוע זה

לתרץ (ושלום רב לחברה שלנו, רוזטה סטון, שעמדה לצידנו בכל המבחנים) אלא יעד אחר שיום אחד עוד נעמוד על טיבו, והנה בא לודוויג, המומחה לבניית משפטים ששאלנו מהבאואהאוס, והוא – "גוטן טאג, לודוויג!" – ימצא בוודאי דרך לרפא את התפשטות המשפט, תוך ניצול הלכי המחשבה המשופרים שפותחו בוויימר – "צר לי להודיעך שהבאואהאוס חדל להתקיים, שכל מורי ההלכה הגדולים שחשבו בו בעבר הלכו לעולמם או פרשו לגמלאות, ושאני עצמי נאלץ להתפרנס מבניית ספרי עזר להכנה למבחן לסמלי משטרה" – ולודוויג צונח דרך בית טונגנדהאט אל ההיסטוריה של חפצים מעשה-ידי-אדם; אכן, אכזבה, אלא שיש בה להזכירנו כי המשפט עצמו הוא מעשה-ידי-אדם, לא החפץ שחפצנו בו, כמובן, ועם זאת תוצר אנושי, תבנית שיש להוקירה על-פני חוזקן של אבנים.

(מאנגלית: משה רון)